

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ СМЪРТОНОСНА ИЛЮЗИЯ

chitanka.info

— Прощавайте, дали ще може да ме упътите към Сентръл парк? Не съм отгук...

Тези няколко думи успяха да извадят Джени от унеса, в който бе изпаднала от няколко минути насам. Тя стреснато вдигна очи. Покъсно щеше да забележи, че цигарата ѝ почти бе изгоряла недокосната в пепелника, в кафето пред нея вероятно вече плуваха бучки лед, а сервитьорката от доста време насам бе застанала до нея в очакване да си плати, понеже най-вероятно смяната ѝ приключваше. След време щеше да си спомни и ненаатрапчивата музика, която се носеше от тонколониите в заведението: барманът очевидно бе голям почитател на лудия китарист Лари Клейтън, понеже вече въртеше четвърти негов диск. В паметта ѝ щеше да остане и споменът за нежния аромат на рози, изпълнил забутаното кафене, където бе отседнала.

Всичко това обаче щеше да изплува в спомените ѝ доста покъсно. В момента единственото нещо, което забеляза, бе младежът, който неусетно бе седнал на нейната маса, бе я попитал нещо и сега я гледаше в очакване на отговора.

А младежът, в интерес на истината, бе привлекателен. По дяволите, та той бе направо съвършен. Елегантната му руса коса бе прибрана на опашка зад тила му, но въпреки това няколко непокорни кичура свободно падаха върху потъмнялото му от слънчев загар лице. Очите му бяха тъмносини като морска вода по залез слънце, зъбите му — ослепително бели, тялото му — стройно и мускулесто, без да се натрапва прекалено много на очи... Колкото и да се мъчеше, Джени не успя да открие никакъв дефект у него.

— Няма проблеми — усмихна се тя и несъзнателно приглади косата си. — Откъде си?

Както и трябваше да се очаква, младежът изведнъж откри, че вече не бърза кой знае колко много. Джени направи всичко възможно да го задържи колкото се може повече на своята маса, а пък трябваше да ѝ се признае, че владееше тези малки женски трикове до съвършенство. Навремето бе разбила не едно и две мъжки сърца просто заради спорта. Сега вече бе на 30 години, но въпреки всичко не се отказваше от удобен случай да потренира малко старите си способности.

Към средата на разговора обаче тя неочаквано за себе си откри, че не ѝ се заяжда чак толкова много. Беше започнала да изпитва

някаква непозната за нея тръпка, твърде различна от обикновеното сексуално желание, което чувстваше към повечето си ухажори. Единственото подобно нещо, което бе изпитвала, бе с един македонски българин, но това беше преди много години, а и тогава отново преимуществена роля играеше сексуалният ѝ глад. Заинтригувана, тя продължи да оплита младия човек с думи и жестове, докато най-накрая не успя да изтръгне от него обещание за среща на следващия ден.

Младежът (оказа се, че името му е Саймън) се оказа много добър събеседник. Джени с изумление откри, че няма тема за разговор, която да я вълнува, за която той да не можеше да приказва поне половин час без прекъсване. След като се срещаша всеки ден в продължение на три седмици, тя бе почти уверена, че е влюбена в него. Освен че беше красив и интелигентен, той имаше страхотно чувство за хумор, беше невероятно тактичен и достатъчно нежен, за да може да я накара с една дума, жест или поглед да се разтопи.

Имаше обаче едно нещо, което я смущаваше. Никога не бяха излизали вечер, да не говорим за прекарване на нощта заедно. На няколко пъти тя бе подхвърляла обещаващи намеци, но Саймън с нищо не показва, че е разбрал недвусмислената ѝ покана. Всяка вечер, щом наближеше седем часа, той я изпращаше до тях и след това... изчезваше. Номерът на мобилния му телефон не отговаряше, а тя никога не го бе чувала да говори за улицата и квартала, където живееше. За Джени това беше доста изнервящо; беше свикнала да опознава креватните умения на мъжете, с които бе била, най-късно до втората среща. Загадъчността на Саймън не ѝ даваше мира.

Най-накрая тя не издържа и постави въпроса направо. Бяха седнали в един локал на Манхатън и пиеха вече втора бутилка бяло вино. Дали под влиянието на алкохола, или заради съвпадението с първата им среща (по уредбата в заведението отново вървеше парче на Лари Клейтън; явно цял Ню Йорк бе направо полудял по него), но така или иначе Джени без никаква връзка с предишното си изречение изтърси:

— Кога най-сетне ще ме поканиш у вас?

Лицето на Саймън потъмня. За момент ѝ се стори, че чертите му се размиха като отражение във водна повърхност, набраздена от внезапно подухнал летен бриз. Само секунди след това обаче от тази смущаваща гледка нямаше и помен. Джени реши, че това е от бялото

вино, и се зарече до края на вечерта да не близне и капка повече. Тя отмести чашата си и продължи да го атакува с въпроси:

— От близо месец сме заедно, а ти си толкова потаен. Нито веднъж не си ме завел у вас, никога не сме излизали вечер, нито веднъж не сме се любили. Това значи, че или не ме харесваш достатъчно, или имаш друга жена, с която прекарваш вечерите си...

— Не е това, което си мислиш... — изрече бавно Саймън, сякаш изведнъж гласните му струни се бяха парализирали. — Не вярвам да ти хареса онова, което ще видиш в жилището ми...

— Глупости! От какво се страхуваш? От мизерията ли? Не това ме притеснява, Саймън! Аз те обичам. — За пръв път му го казваше на глас. — Никога не съм правила подобни признания. Обикновено мъжете са ме засипвали с комплименти, докато ми омръзне, но никога аз не съм правила първата крачка. Нима това не значи нищо за теб?

Саймън мълча близо пет минути. Джени вече започваше да се тревожи дали не е избързала прекалено много и по този начин да го е засегнала, когато той бавно изрече:

— Добре. Щом настояваш, ела довечера в девет часа на „Парк лейн“ 13 в Куийнс. Апартаментът ми е 49. Но не мисля, че ще харесаш това, което ще видиш и чуеш там.

— Ще видим.

Тази вечер бе една от най-нервните и напрегнати в живота ѝ. Когато часовникът в хола отмери с достолепни удари осем часа, тя започна да се приготвя. Облече най-еротичното си бельо и отгоре сложи черна полупрозрачна рокля, която показваше и загатваше за много повече неща, отколкото прикриваше. След това със странно усещане за дежа ви се обади на таксиметровата компания, която обслужваше квартала ѝ.

Таксито спря пред „Парк лейн“ 13 в девет без пет. Джени хвърли едра банкнота на шофьора, престори се, че не забелязва възхитения му поглед, и се измъкна от колата. Сградата, където живееше Саймън, бе мрачно и неприветливо здание, типично за гето като Куийнс. Тя се зачуди какво ли прави човек като него в такъв блок, където очевидно живееха само негри, крадци и прочие отрепки. Със свито сърце тя изкачи каменните стълби, водещи към входната врата, откри по етажите апартамент 49 и почука. Отвътре се дочу гласът на Саймън:

— Влизай. Не е заключено.

Тя завъртя топката на бравата и влезе. Лъхна я силна миризма на уиски. В ъглите се въргаляха поне няколкостотин празни бутилки от „Джак Даниълс“ и смачкани пакети „Марлборо“. Самият апартамент бе непретенциозен и се състоеше от три стаи — подобие на хол, спалня и кухня. Саймън бе седнал на дивана в хола. Бе облечен така, както го бе видяла за пръв път.

— Седни — покани я той със странна усмивка. Погледът му се плъзна по перфектното ѝ тяло. Тя незнайно защо се смути, придърпа един стол и седна в центъра на стаята.

— Искам да ти разкажа нещо — продължи да говори той с необяснимата си усмивка. — Нещо за един младеж, който бил безнадеждно влюбен в едно момиче. Безнадеждно, понеже момичето било приказно красиво, а той — отблъскващо грозен. Така че всякакви действия от негова страна предварително били обречени на провал...

Докато говореше, с него започва да се случва нещо странно. Гласът му полека-лека започна да затихва, а очертанията на тялото му се размиха и започнаха да избледняват. За един миг на Джени ѝ се стори, че наблюдава облак, който по силата някаква странна игра на ветровете прилича на човек. След това Саймън изведнъж изчезна. Момичето долови глух пукот и осъзна, че това всъщност е звукът от въздуха, нахлуващ във внезапно опразненото от младежа пространство. Тя се опита да изпищи, но от гърлото ѝ не излезе никакъв звук.

— Младежът бил направо съсипан — дочу се глас от спалнята, който очевидно продължаваше започнатото от Саймън, но звучеше коренно различно от неговия: леко дрезгав, с по-грубо произнасяне на съгласните. — След като разбрал, че не може да я привлече с физиката си, той се затворил като отшелник вкъщи и започнал да тренира ума си. Неочаквано младежът един ден открил, че силата на съзнанието му е доста по-голяма, отколкото мислел. Разбрал, че може да сътворява свършени илюзии, които сякаш били от плът и кръв, подобно на едновременешните „големи“ — създанията от кал и пръст...

Джени с ужас осъзна, че звукът се приближава. От спалнята върху нея падна невероятно изкривена сянка. Страхуваше се да погледне нагам.

— Тогава младежът разбрал, че това е единственият му шанс да прекара известно време с любимата си — продължаваше неумолимо

гласът. — Доста време проучвал какъв е любимият тип мъж на девойката и накрая създал точно такава илюзия. Така най-накрая успял да се запознае с нея... да я покани на среща... да я целуне... Докато един ден обаче момичето не пожелало да види какъв е нейният любим в действителност.

Джени като хипнотизирана обърна поглед към вратата. Човекът (ако въобще съществото на прага можеше да се нарече „човек“) бе невероятно отблъскващ. Бе висок не повече от метър и половина, ръцете му стигаха до коленете, краката му бяха възлести и криви, по средата на гърба му се люшкаше огромна гърбица, която му придаваше невероятно гротесков вид, лицето му бе покрито с белези и рани, а косата му бе рядка и мазна. Единственото не чак толкова отвратително в него бяха очите му — черни като безлунна нощ с миниатюрни зелени искрици вътре в тях, които сякаш се надсмиваха над собствената му уродливост.

— Сега си върви — проговори най-накрая грозното същество. — Щастлив съм, че успях да те целуна поне веднъж... макар и чрез посредник.

Джени панически побягна, спъвайки се на всяка крачка. Едва успя да намери стълбите и почти се изтърколи по тях, желейки с цялата си същност едно-единствено нещо — да излезе навън, по-далеч от отвратителната гледка. Опомни се едва когато за малко не се блъсна в едно дърво на тротоара пред блока. След като си пое няколко пъти трескаво въздух, усети как разумът ѝ се възвръща. Цялата трепереше, а кожата ѝ бе настръхнала от преживения ужас.

Изведнъж цялата десететажна сграда пламна като факел. Пламъците извираха отвсякъде, горяха дори каменните стъпала пред входа. Отвсякъде хората започнаха да пищят ужасено и да търсят начини да се спасят. Виковете за помощ бяха като животински резове. Джени долови зловещата миризма на печено месо и изгорели косми. Най-накрая живеещите в сградата се опомниха и заизлизаха като човешка лавина от пламтящата врата.

Само един-единствен прозорец от всички остана тъмен. Оттам никой не викаше за помощ. Никой не понечи да скочи оттам, за да спаси живота си... или поне онова, което бе останало от него. След това изведнъж рамката на прозореца пламна, стъклата избухнаха в огнен оргазъм и отвътре изригнаха хищни побеснели пламъци. Джени

бавно се свлече на земята и заплака. Хълцанията ѝ обаче потънаха във
воя на сирените на пожарникарските коли, които пристигаха
отвсякъде.

©, 2000, *Сибин Майналовски*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.